

tioner, kun to Minutter, og det er ikke saa forfærdeligt. — Den højtærede Justitsminister var nylig inde paa den Affære, som er opfaldt efter Beatrice, og omtalte de Breve, som vare blevne hende fratagne. Ministeren syntes at mene, at Politiet var uden Skyld; men det fremgik ikke klart af den højtærede Ministers Tale, hvorfor det var uden Skyld; thi det fremgik slet ikke af denne Tale, med hvilken Ret Politiet var kommet i Besiddelse af disse Breve, med hvilken Ret Politiet havde gjort sig bekendt med Indholdet af disse Breve, og med hvilken Ret Politiet havde beholdt disse Breve. Politiet har ikke Ret til nogen af Delene. Politiet har for det første ikke Ret til at tilegne sig noget Menneſtes Breve; det har ikke mere Ret til at tage Beatrices Breve end mine eller et andet her tilstedeværende Medlems Breve. Det har ikke Ret til at læse hendes Breve eller andres, og heller ikke Lov til at beholde dem. Det er heller ikke oplyst, hvorfor Politiet har turdet tillade sig at tage hendes Breve og læse dem og beholde dem. Den højtærede Justitsminister omtalte dernæst den desværre gentagne Indtrængen i Boligen og bortjaa fra Tilfældet „Beatrice“, der er blevet forplumret derved, at det er Vicevæerten, der har lukket op for Lejligheden. Men den højtærede Justitsminister fremkom med en almindelig Udtalelse om, at han ikke kunde anerkende, at det var i Strid med Grundloven, at Politiet tillod sig, naar det fandt det nødvendigt og passende, at trænge ind i en Borgers Bolig. Jeg skal tillade mig at fremhæve, at der staar utrykkelig i Grundloven at Boligen er utrænkkelig. Man har et Fortolkningsgrundlag, og jeg erindrer vist ikke fejl, naar jeg siger, at den højtærede Justitsminister selv i en tidligere Tale her i Tinget har henvist til dette Fortolkningsgrundlag, som er § 10 i Loven Aft. Februar 1871 om Politiet uden for København. Der staar nemlig et Par Ord, som oplyse om Lovgivningsmagtens Forstaelse af Grundlovens Bestemmelse paa dette Punkt, idet der staar: „Ligeledes maa Politiet med Magt skaffe sig Adgang til et Hus, naar der er stellig Grund til at antage, at en Forbrydelse begaas sammeſteds“. Men uden for dette Tilfælde maa man slutte *o contrario*, at der ikke kan være Tale om, at Politiet kan trænge ind i en Bolig; men kun naar der er stellig Grund til at frygte, at der, just i dette Øjeblik, begaas en Forbrydelse, kan Politiet trænge ind, og der maa naturligvis deri være det Moment indeholdt, at Politiet skal forhøje paa at forhindre, at Forbrydelsen begaas. Dette gør det tilladeligt at trænge ind i

Boligen, men naar der ikke er Forventning om noget saadant, er der ikke nogen Ret for Politiet til i noget Tilfælde at trænge ind i en Bolig. Der var nu i det konkrete Tilfælde, her har været Tale om, slet ikke Tale om nogen Frygt for, at en Forbrydelse skulde blive begaaet. Der er ogsaa mange andre Tilfælde i Praksis her i Kjøbenhavn, hvor Politiet trænger ind i en Bolig og foretager Husundersøgelse, uden at der er nogen som helst Grund til at antage, at en Forbrydelse begaas paa det Tidspunkt, da Indtrængningen finder Sted eller kan afværiges ved Politiets Indtrængen. Det er i højeste Grad uheldigt, at den højtærede Justitsminister, ved sine Udtalelser her Dag, synes at ville støtte denne Praksis, som er ganske grundlovsstridig. — Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøge (Albherth). Det ærede Medlems Tale i Gaar begyndte med en bestreden Tvivl om, hvorvidt han overhovedet burde holde denne Tale. Det har min fuldtomme Sympati, at det ærede Medlem ikke veg tilbage for selv i det alvorlige Øjeblik af holde sin spøgfulde Tale, og Grunden dertil er saamænd ikke den, at den strømmede over af personlig Elſkvhædighed mod mig, men fordi det virkelig var en god Spøg. Jeg sætter Pris paa den, men jeg maa dog tillade mig at imødegaa et Par af de spøgfulde Vendinger, som det ærede Medlem brugte, thi man kan undertiden, for at sige en Vittighed, maatte tillade sig at misbruge en lille Smule Ord, som de, til hvilke man retter disse spøgfulde Bemærkninger, have brugt, og jeg mener, at det ærede Medlem noget forvrængede, som jeg saa maa sige, ja det skal ikke være uelſkvhædigt, men dog tog et Par af mine Udtalelser i en lidt sejslagtig Betydning. Det ærede Medlem syntes oprørt over, at jeg kunde tænke mig, at ærede Medlemmer her benyttede Finanslovens 1ste Behandling til at bære „Dum til deres egen Nede“. Hvis denne Ytring skulde opfattes saaledes, som det ærede Medlem opfattede den, at man fløjtede for sine Vælgere, som det ærede Medlem saade, saa synes jeg ogsaa, at det var i høj Grad forargeligt. Men jeg mente ingenlunde det, jeg mente blot, at man benyttede Lejligheden under Finanslovens 1ste Behandling til at omtale saadanne Forhold, som særlig gøre sig gældende i ens egen Valgfreds. Enten paatales man Mangler, som finde Sted der, og som man ønsker afhjulpne, eller man fremhæver lokale fortreffelige Forhold som Foranledning til, at Regeringen burde have Opmærksomheden henvendt paa, om man ikke skal bruge denne